

Две приче – Драган Врањеш

МАЛА СРЕЋНА ПОРОДИЦА

Устао сам рано, у шест, и почео да се спремам за посао. Киша је ромињала и помислио сам да можда нећемо радити, али ипак одлучио сам да се појавим на радном месту – копање канала ради гасификације града и околине. Негде на пола пута, када је ромињање прешло у плъусак, зауставио сам бицикл испод крошњи дрвореда са моје леве стране, узео мобилни и позвао шефа, затим прекинуо везу – кредите на његовом телефону плаћала је фирма. Ипак...

„Несторе...“

„Ко је то?“

„Илић.“

Тражио је мој број, а није га меморисао у телефон. Ваљда нисам био битан. То ме је мало наљутило.

„Шта ћемо да радимо? Киша лије.“

„Где си ти сад?“

„Ево, пошао сам на трасу.“

„Немој, немој! Врати се назад! Не вреди. Нећемо радити.“

„А сутра? Сутра је празник.“

„Не знам ништа, веруј ми.“

„Добро, добро. Назваћу те онда предвече, може?“

„У реду.“

„Здраво.“

Није ми одговорио. Па, мајку му, могао је бар рећи „здрavo“. Не би га ништа коштало.

Ахахах. Милине. Остао сам без 1100 динара, али цео дан је преда мном, слободан. Каква срећа. Одједном је све и мало смисла. Почео сам да се осећам као човек.

Скинуо сам радно одело, навучао тренерку и ушускао се код жене у кревет. Приљубио сам се уз њено топло тело. Ћеркица је спавала са друге стране. Измигољила се из кревета и прешла у постељу код мајке.

Није ми се спавало. Пријала ми је топлина, па сам мало протрчао пољанама прошлости. Осећао сам се сигурно, скривен међу најдражим бићима. Једном, неко ће нас раздвојити и наставићемо да лутамо сами, само са модификованим Ја. Осетио сам бес. Али, сад сам био ту и трудио се да уживам у сваком тренутку телесне и духовне присности. Требало је само помирити се са свим, помислих, и све би било беспрекорно. Нисам био способан за тако нешто, а истина је молила да је узмем.

„Мамице, татице...“, чуо се слатки дечији гласић.

„Ооооо, где си мила моја љубави?“, обратих се својој ћеркици. „Побудила си се.“

„Ту сам тајо мајо.“

„Мајка, дижи се, дете нас зове.“

„Знам, чујем вас, не дате ми да спавам. Избацићу вас из собе.“

„Кажи јој љубави да ћемо ми њу избацити.“

„Ми ћемо тебе избацити.“

„Ја и отац мој најмилији“, рекох.

„Ја и мој отац најмилији“, понови ћеркица.

„Ух баш...“

„Мајка, хоћу да легнем између вас двоје. Има ли места између вас?“

„Наравно љубави“, рече супруга, „За тебе увек има места.“

„Наравно, срећо“, надовезах се.

И тако, то мало телашце се ушушка између нас и ми се загрлисмо. Сви троје.

„Ми смо једна мала срећна породица. Је ли тако мајка?“, рекох.

„Јесте“.

„Тата, помери се“, љутито рече ћера“, „Притискаш ме. Мама, реци му!“

САМОЋА

Коме самоћа не може да науди, тај лаже. Она се служи са безброј трикова и њене су намере пуне замки. Самоћа. Понекад нам је потребна да се на тренутак ослободимо баласта људи и ствари. Добро дође да човек предахне и да се сабере. Размисли о својим поступцима и уопште о животу самом. Да покуша да докучи где му је место у окружењу у коме се налази и како сопствено трајање да учини бољим и креативнијим. Понекад. Све остало на дужи рок је мучење и мрцварење, вечити разговор са самим собом. Ето, то је самоћа ако постане незаобилазни део твоје стварности. Отвараш очи и она је ту, нуди ти сву слободу коју можеш да замислиш, али, нешто недостаје.

Недостају људи. Да управо они који као нико и ништа друго могу да ти загорчају живот. Људи са тако мало

самилости и саосећања. Људи којима је увек најлакше да осуђују, уместо да разумеју. Људи који више одмажу, него што помажу. Људи, та Божија створења, или створења ништавила, ко ће га знати. Људи који ти се подсмевају, који те оговарају, који ти окрећу леђа, који те издају. Људи крхки и ограничени, кукавице, ма колико били слаби или моћни, свеједно. Људи. Да не заборавим да напоменем, и ја им припадам. И нисам изузет нимало од свих слабости које их прате.

Самоћа. Добра је да сагледаш ствари на објективнији начин. Чистије, јасније, прозирније. Самоћа као једна врста дистанце. Излажење из левка у коме живиш и чиниш уобичајене ствари по навици и схеми. Левка у којем на прсте можеш да пребројиш колико си пута погледао у небо и тек се на трен малчице пробудио из тог мизерног сна које ти нуди друштво. Самоћа док седиш поред бистрог потока који благо жубори. Самоћа док посматраш сумрак са литице брда на које си се попео, без девојке, жене или пријатеља, искључивши мобилни, или са довратка сопствене куће, тамо преко кукурузишта ако си срећан да живиш у предграђу малог града, самоћа, док се мамуран од прошле ноћи вучеш до прве кафе на место где те нико не познаје. Има самоћа својих предности. Али, нешто недостаје.

Недостају људи и сузе које би да поделиш са њима. Зар можеш бол да делиш са самим собом, а да се осетиш испуњеним? Зар можеш своју патњу тек тако да дајеш наоколо празнини или хировима времена, сунцу или снегу, киши? Зар можеш да нудиш све оно што осећаш, своје највредније благо које ти живот значи, па чак и самом Богу, а да одговора нема, већ само тишина која

бездушно шуми, са друге стране? Зар можеш и на трен да не будеш човек, мада те околности често приморавају да се трудиш да баш то и будеш – не човек.

Самоћа. Била ми је и мајка и маћеха. И још увек је. На крају, добра је за писање, мада од њега никакву корист немам, нити сам икада имао. Али ми се придружила некада давно, као путоказ у ком ће правцу мој живот да крене. Из једне самоће у другу, и тако непрестано. Нисам успео да је препознам, био сам млад и неискусан. Нити да је временом отерам од себе. Решила је да ми буде најбољи пријатељ и ја ту ништа нисам могао да учиним. Само се надам, свим својим срцем, ма колико сам је заволео и колико сам срастао с њом, да ће једном да ме напусти и каже збогом (чак ни данас, у овим годинама, нисам у стању да то учиним сопственом вољом).

Јер, сваког је госта три дана доста, кажу Срби, али овај је гост већ одавно прешао све границе пристожности.

